

Text: Lk 2,41-52

Datum: 18. ledna 2015

Kazatel: Michal Branda

Místo: Třebechovice

Milé sestry, milí bratři, Ježíš se ztratil! Ježíš? Ten sádrový s odštípnutou nožičkou, přidráťovaný na černém kříži, který babičce visel v ložnici? Ten se ztratil? Nevadí, toho není žádná škoda, **jen ať se klidně ztratí**. Jen ať pěkně odpočívá zabalený do novinového papíru.

Ale ztratil se Ježíš – **Immanuel**, což překládáme slovy ‚Bůh s námi‘! Byl s námi celé svátky a je pryč. Jak je možné, že se Ježíš ztratil? Takové krásné svátky. Davy lidí, spousta známých, pěkně jsme si porozprávěli při kávě a čaji. Bohatý program, ani jsme nevěděli, kam dřív. Střídaly se pěvecké sbory vysoké umělecké kvality. Slovo bylo mocné, žádná vata, zato hluboké myšlenky, ale přístupné i nám, obyčejným lidem. Děti zahrály krásné divadelní představení. Ti nejmenší recitovali roztomilé básničky, až mě to dojalo. Když jsme pak společně zazpívali „**Pán Bůh je přítomen**“, štěstím mi běhal mráz po zádech tou vroucí zbožností.

A Ježíš je pryč. Josefe, ty vážně ztratíš všechno. Jednou nemůžeš najít brejle, podruhé klíče, teď zase hledáš syna. Nestůj a dělej. Hledej, pátrej. Přece se nevypařil jak duch. Někde musí být. – Myslel jsem, že jde s námi. Svátky skončili, tak jsem **předpokládal**, že půjde s námi pěkně domů. Vždycky byl s námi, automaticky, poslušně. Myslel jsem, že je někde v davu, **uprostřed sester a bratří**, a on je pryč. Ani mezi příbuznými a známými není, kde jen může být? Kde hledat normální dvanáctileté dítě? Prochází jeruzalémská **nákupní centra** a okukuje zboží z celého světa? Nebo se mu nechce vrátit do **nudného Nazareta** a nemůže se v Jeruzalémě nasytit pulzujícího velkoměsta? Cloumá s ním **puberta** a z principu vzdoruje rodičům?

My si řekneme: kde asi Ježíš může být? Přece v kostele! Z našeho dnešního pohledu je to jasné a divíme se, že Josef s Marií nešli do kostela rovnou. Ale zkusme si představit jejich zoufalost; Ježíš je pro ně jejich dítě, které se ztratilo. Ještě nic nevědí o jeho mocných činech a znameních, o uzdravování, o křísení mrtvých, o kázání na hoře, o velikonočních událostech. Ještě si nemohou odříkat **Apoštolské vyznání víry**. Ježíš je pro ně normální kluk, navíc vždycky poslušný, který se dnes ztratil ve velkém, nebezpečném velkoměstě.

Po třech dnech strachu a úzkostného hledání je Ježíš nalezen. V chrámě mezi učiteli Písma. Neklečí u jejich nohou, jak žádala dobová etiketa. On, dvanáctiletý, **sedí** v chrámě obklopen špičkovými teology. Pozorně naslouchá, klade precizně formulované otázky, dává obdivuhodně rozumné odpovědi. **„Synu, co jsi nám to udělal?“**

Ježíš se neztratil. Dokonce se ani neutrhl ze řetězu přísných rodičů, aby pak ve městě

marnotratně rozházel svůj díl. V chrámě vede rozhovor se znalci Slova Božího. Autority ve výkladu Písma vyvádí ve svých dvanácti letech z míry svými otázkami i odpověďmi.

„Synu, co jsi nám to udělal?“ Na co si tu hraješ? Co si chceš dokázat mezi mozkovým trustem učitelů Písma? Ovšem pozor, teď se jedná o **nedorozumění**. Před námi se neproducíruje zázračné dítě, geniální hlavička. Ježíš se nechce okázale předvádět, on má zkrátka jen **mimořádný zájem o věci Boží**. S hlubokým zaujetím vede rozhovor s jinými, kteří také dávají přede všemi věcmi přednost slovu Božímu. „Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi.“ Ježíš **otevívá Písma učitelům Písma**.

Svým vylekaným rodičům říká: Vy jste mě hledali? U našich příbuzných? Vždyť přece víte, že musím být na místě, které patří mému Otci. Ocitl jsem se v situaci, kdy jsem se musel rozhodnout. Komu dát přednost? Své rodině, nebo nebeskému Otci? Marie už nic neříká. Cítí, že se děje něco velmi důležitého, ale zatím neví, co přesně. Chce Ježíš **víc** patřit svému Otci v nebi, než svému otci pozemskému? Bude si o tom muset důkladně popřemýšlet.

Milé sestry, milí bratři, Ježíš **vždycky šel cestou svého nebeského Otce**. Víc než dítětem svých rodičů byl dítětem Božím. Ale v jeruzalémském chrámě nezůstal. Poslušně se vrací s rodiči do Nazareta, kde *„prospívá na duchu a na těle“*. Evangelista Lukáš jeho mladý život shrnul lapidárně: *„byl milý Bohu i lidem“*. Zkusme se teď přenést zhruba o dvacet let později. Zase jsme v Jeruzalémě, zase probíhají velkolepé oslavy Velikonoc. Davy lidí, bohatý program, mocné slovo, káva a čaj. Ale pro několik učedníků Ježíše z Nazareta mají velikonoční svátky velmi **hořkou příchut'**. Ten, kterého následovali, zemřel. Ježíš, ten *„milý Bohu i lidem“*, skončil na kříži jako nejsprostší zločinec. Zdrčení učedníci jej pochovali do hrobu a s úzkostí očekávají, co bude s nimi. Jsou přesvědčeni, že je všemu konec.

Je časně ráno, první den po sobotě. Ženy si namíchaly vonné masti, balzám pro zemřelého, a teď přicházejí ke hrobu. Ale něco tu nehraje. Hrob je otevřený a tělo jejich milovaného Pána nikde. Hledají ho. Nic nechápou. Hledají mrtvolu Ježíše, který byl ukřižován, umřel a byl pohřben. Mrtvý Ježíš se ztratil. **Ježíš se zase ztratil!**

V koho to vlastně věříme? V Ježíše, který se **rád podivně ztrácí**? Záhadně mizí a nás nechává zmatené? Ne. Biblický vypravěč chce jen zdůraznit, že **Ježíš je jiný**. Jiný, než jak by ho lidé chtěli mít. Jeho chování neodpovídá rodičovským představám Josefa s Marií; nezapadá do vysněných mesiášských konstrukcí znalců Písma. **Míjí se** s očekáváním učedníků, míjí se se ženami, které jsou celé popletené z prázdného hrobu a marně hledají nebohého nebožtíka.

Do jejich bezradného hledání vstupují dva muži v zářícím rouchu: *„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.“* **Nebojte se**, není mrtvý. Nebojte se, **není všemu konec**. Byl vzkříšen. Jen ho nehleďte tady. Nehleďte Ježíše v hrobě. Ale vyrazte. Hned. Však víte, kde ho hledat! **Amen**